

NAJVEČJI PROBLEM DEŽEL, v katerih divja voja, bo obnovitev porušeni mest in vasi. Gornje je slika iz Italije.

Nejasnost zavez. politike v Italiji in v Franciji

BADOGLIO ZAŠČITEN, GEN. DE GAULLE ODRIVAN. — NOVA ITALIJANSKA VLADA OBLJUBILA, DA NE BO ŠLA "NA LEVO". VLADE MALIH DEŽEL S FRANCIO

Vsled skušenj v prejšnji vojni je svetu v sedanjem konfliktu veliko bolj znano, da ni propagandi ničesar zaupati, ker vedno obljublja nekaj, česar zmagovite dežele ne mislijo dati. Tak je n. pr. slučaj z Italijo.

Zahteve za demokratiziranje odrivane

Sele poslednje čase se je izvedelo, da so zavezniške vlade Italiji obetale nekaj, česar ji niso mislile dati. In to je, demokratičnim krogom svobodne roke.

Ko je nastal cel v reakcionar, primitivni južni Italiji val ogorčenja proti dinastiji, Badoglio, hierarhiji in vsem drugim, ki so služili Mussoliniju tolikšen, da so zavezniški morali nekaj obljubiti, so nerodno zadevo odlagali z različnimi opravičevanji. Končno pa se le zedinili, da kralj in Badoglio lahko odstopta, kadar okupiramo Rim.

Spremembe, ki pomenijo vse po starem

In res, ko so zavezniški okupirali Rim, sta kralj in Badoglio izvršila vsak svojo obljubo. Prvi, da se umakne in nadaljevanje vladarskih poslov izroči sinu, drugi pa je demisioniral, kakor je obetal, v veri, da ne bo izrinjen.

Kar se tiče dinastije, se je "vse dobro izteklo", a ne toliko, da bi bilo po volji angleški vladi.

Badoglio pa se je ob svoji demisiji nekoliko kujal, češ, da noče v novo vlado. To se je zdelo njegovim nasprotnikom kot nalašč. Nič več ga niso silili. Tako je ostal zunaj.

V Londonu so stvar preudarili in vrhovnemu zavezniškemu poveljstvu naročili, da nove vlade ne sme priznati, pač pa naj teoretično ostane stara Badoglijeva vlada v veljavi. (Tako se je glasilo dne 18. junija brezlično poročilo dnevnika Times v New Yorku in Tribune v Chicagu.)

Vlada brez moči

Nova italijanska vlada pod predsedstvom Ivanoe Bonomija je bila teden dni brez avtoritete, ker je zavezniška vrhovna komanda v Italiji na posredovanje iz Londona ni hotela priznati. Churchill je smatral, da jo tvorijo preveč neodgovorni ljudje, ki bi lahko v svoji nepremišljenosti

nosti zavrgli pogoje premirja, ki sta jo Anglija in Zed. države sklenile z Badoglijom.

V Londonu menijo, da če on ne bo v vladi, si bodo ostali ministri lahko umili roke, češ, on jo je sklenil, nas pa prav nič ne veže.

Pogodba velja

Angleški diplomati so novemu italijanskemu premierju svetovali, da naj da kako važno mesto v svojem kabinetu tudi Badogliju. Na primer portfelj ministrstva za zunanje zadeve. In če ne, bo morala obveljati, kar se zaveznikov tiče, prejšnja vlada.

Spor se je izravnilo, da je bil novi kabinet priznan od angleške, ameriške in sovjetske vlade, s pridržkom, da pogoje premirja sprejme, in da ne bo poskusil spremeniti statuta kralja Emanuela in njegovega izvrševalca vladarskih poslov princa Umbertoa, in da bo novi premier Bonomi z vsemi svojimi ministri z okupacijsko oblastjo prisrčno sodeloval.

Nekateri demokrati v Italiji so sicer ugovarjali, češ, mar nam niso zavezniški zmerom zatrjevali, da nam ne bodo narekovali, kako naj si sestavljamo demokratične vlade? Sedaj pa nam silijo notorične fašiste vanjo!

Kaj hočemo v Franciji?

Slično nedemokratično politiki (Nadaljevanje na 5. strani.)

Diplomati zavezniških sil še nič pokazali, da jim je demokracija glavni cilj

V angleškem časopisu se pojavlja vedno več razočaranja nad čudno, neenotno politiko zavezniških sil v odnošjih med deželami. Mnogi vplivni angleški listi dolže ameriško vlado, da ruje proti de Gaulleu, ker je pod vplivom Vichyjevcev, ki si prizadevajo preprečiti socialno revolucijo v Franciji. Očitajo ji, da je od vsega začetka podpirala rajše Darlana, Girauda in druge reakcionarje kot pa de Gaullovo francosko osvobodilno gibanje.

Tudi glede Italije kritiki vodilne zavezniške državne dolže, da se jim je šlo več za obvarovanje monarhije in za štari gospodarski red, kot pa za odpravo fašizma in tako demokracijo, v kateri bi ljudstvo res odločevalo. Poročajo, da je Churchill zelo nezadovoljen, ker Badoglio ni več član vlade in v Rimu boje obetajo, da bo dobil v nji spet kako važno mesto.

Ni še dolgo, ko je angleški premier govoril zelo laskavo o diktatorju Francu in s tem odobril njegov fašistični režim. Pred nekaj dnevi ga je slavil za sposobnega, vzornega državnika tudi ameriški poslanik v Španiji, ki je znan oboževalec Francovega "reda in mira", enako angleški poslanik v Španiji. Vplivni newyorški nadškof Spellman tudi deluje zanj.

V Boliviji v latinski Ameriki se bojimo socialnih prevratov bolj kot fašizma.

Med Grki so Angleži poskrbeli, da se kralja, čeprav ga ne marajo, ne bodo tako lahko iznebili.

Dne 18. junija je Drew Pearson v radiu poročal, da sovjetski poslanik v Mehiki Oumanski deluje za povratek kralja Karla nazaj v Rumunijo.

Bivši hrvatski ban Ivan Šubašić je dobil nalogo zblati maršala Tito s kraljem Petrom in ublažiti odnošaje med Titom in Mihajlovičem.

Podpredsednik Zed. držav Henry Wallace je na zgodovinsko važni misiji na Kitajskem.

Predsednik poljske zamejne vlade je bil na obisku pri ameriški vladi in se vrnil zagotovljen, da se bo poljsko vprašanje in spor med njo in sovjetsko vlado ugodno rešilo.

V vseh teh stvareh so torej sedaj delovni le diplomati in pa drugi višji krogi. Ljudstva vsled vojnih razmer in diktatur ter terorja še niso prišla do besede. Ampak, ko si jo izvojujejo, bodo v marsičem drugače odločila kot pa današnja diplomacija. Demokracija pride šele potem do svoje veljave.

Ivan Šubašić in Josip Broz-Tito se sporazumela za sodelovanje s Petrom

Iz poročil iz Londona, Barija v Italiji in iz Kaira, ki so vsa pod strogo cenzuro, je razvidno, da je bivši hrvatski ban dr. Ivan Šubašić, v svoji misiji, ki jo je dobil od kralja Petra na pobudo angleške vlade, uspel, kot je bilo v tem listu pred tremi tedni preokovano, da bo. Kajti mandata bi skoro gotovo ne sprejel, če bi ne bil v naprej uverjen, da mu bo kompromis mogoče doseči. Ugladila ga mu je Titova vojna komisija s posetom v London pod vodstvom generala Velebita, in pa — naravno, kralj Peter z odsvetitvijo nekaterih neljubih osebnosti iz jugoslovanske diplomatske službe.

Subašić, o katerem smo poročali, da je šel osebno na pogajanja s Titom, je bil pri njemu v dneh 14.-17. junija. V poročilu iz Barija z dne 18. junija pravi, da so se njunega sestanka udeležili tudi načelniki osvobodilne vojske in vrhovnega osvobodilnega odbora.

Zedinili so se delati skupno za čimprejšnji izgon sovražnika na podlagi volje za edinstvo obeh strani, pravi uradno poročilo.

Vest, ki je bila svetu sporočena omenjenega dne pod firmo časniške agencije "Nova Jugoslavija", ne vključuje nobenih podrobnosti, kot je pač običaj v

Premogarji ne bodo imeli počitnic, ker se mudi z delom

Notranji. tajnik Harold L. Ickes, ki je ob enem administrator produkcije kurivnega materiala, je na premogarje in operatorje apeliral, da naj letos opuste počitnice, ker se mudi s produkcijo.

"Potrebno je uporabiti vsak trenutek časa, da se nakopije čimveč premoga," je dejal, in poudaril, da ker prehajamo v vojno v vedno večjem obsegu, se moramo potruditi, da produkcija nikjer ne zaostane.

Premogarji in njihova unija so bili v zadnjih par letih veliko napadani vsled svoje zahteve za zvišanje plače. Za naporno, nevarno delo, ki ga vrše, je nizka. In ko bo vojne konec, bodo oni vsled drastično znižanih naročil za premog med prvimi, ki bodo morali med brezposelne ali pa napolbrezposelne, kakor po prejšnji vojni.

SEJA KLUBA ŠT. 1 JSZ

Chicago. — Ta petek 23. junija bo seja kluba št. 1 JSZ. Vsi člani in članice so vabljeni, da se je udeležijo. Na dnevnem redu bo diskuzija o delavski politični akciji in pa o Sansu z ozirom na položaj v Italiji in pa na sporazum med kraljevo vlado in Titom.

Vstop vsem prost. Seja in razprava bo v Slovenskem delavskem centru, 2301 So. Lawndale Ave. Prične se ob 8. zvečer.

Anglija poslala Rusiji veliko blaga za obleke

Sovjetski poslanik v Londonu Fedor Gusjev se je dne 8. junija tajniku vnanjih zadev Anthonyju Edenu pismeno zahvalil za pomoč, ki jo je Anglija dala Rusiji v pošiljках blaga za obleke. Angleška vlada ga je kupila za tri milijone funtov šterlingov (nad \$12.000.000) in ga poslala v Rusijo.

delikatnih diplomatskih zadevah.

Vemo pa, da so Subašiću prekrbneli pot k Titu Angleži, in da oni kontrolirajo tudi vsa poročila iz Anglije, Italije in Egipta. Ako je bil sporazum med Subašićem in Titom dosežen, se mu je ugledilo pot že v prejšnjih posredovalnih pogajanjih.

Ako so poročila o sporazumu točna, pomeni to sporazum med kraljem in partizani saj za časa vojne. In po vojni bo vodila volitve o vprašanju oblike države pač kraljeva vlada, če je osvobodilna fronta sklenila sporazum z njo v toliko, kot bi bilo razbrati iz cenzuriranih in diplomatsko zavitih poročil. Kakšno vlogo bi imel v tej kombinaciji Mihajlovič, ni znano, a znano je, da imel v velebskih krogih veliko prijateljev, Jugoslavije pa ne more biti brez Srbije.

Sporazum, kakor sta ga sklenila Subašić in Tito, mora dobiti kajpada odobritev Washingtona, Londona in Moskve, predno postane veljaven. Izgleda, da je tudi v tem slučaju zmaga angleška diplomacija.

Politika CIO bo prenovljena v soglasju zakona

SIDNEY HILLMAN KONGRESNI KOMISIJI POROČAL O IZDATKIH NJEGOVIH UNIJE V VOLILNI KAMPANJI. — SPOZNAVANJE, DA SE POSTAVAM NI MOGOČE OGNITI

Tiste unije CIO, ki so se odločile iti v kampanjo na svojo roko in jo same financirati, so v minulih tednih uvidele, da jim ne bo šlo gladko, čeprav jim je celo justični tajnik Biddle, zagotovil, da s svojo akcijo niso prekršile Connallyjeve-Smithove postavbe, katere unijam še posebno prepušča prispevati iz blagajn svojega članstva v politične kampanje.

Tehnično izogibanje se ne izplača

Kot smo na tem mestu že poročali, se bi unije omenjeni postavili lahko postavile v bran s tem, da vodijo politiko na svojo roko, torej brez da bi kaj prispevale tej ali oni politični stranki. Toda ko se je predsednik političnega odbora CIO kongresni komisiji prostovoljno javil v zaslišanje, je uvidel, da so "tehnikalijske" tudi na oni strani. Le kak majhen prestop centralnega, ali kakega podružnega odbora CIO, in vsa legalistična izogibanja na podlagi "tehnikalijske" ne bi kaj prida zalegla.

Torej je po teh skušnjah doglad, da je najboljša, ako se politično akcijo CIO reorganizira.

Dohodki in izdatki začetne akcije

Kongresnikom je v naprej

pripravljenem poročilu navedel, da je politični odbor CIO nabral v volilni — to je, v politično izobraževalni sklad, do 13. junija \$669.764. To vsoto so prispevale vodilne unije CIO, glavne po \$100.000 vsaka.

Govorice, da bodo zbrale oziroma prispevale iz svojih blagajn pet do deset milijonov dolarjev, so neosnovane, je dejal Hillman. Ob enem je onim kongresnikom, ki so ga še posebno šikanirali, znova in znova poudarjal, da je politični odbor CIO nestrankski. "Ampak če je to res, čemu pomaga na vso moč demokratiški stranki in napada republikansko," ga je vprašal senator Ball, republikanec iz Minnesote, in ga opozoril, da bi bilo bolj pošteno, če se bi CIO kar naravnost proglasil za podružnico demokratske stranke.

Od vsote skoro \$700.000, ki je bila nabrana v volilni sklad CIO, je bilo do pričetka junija potrošenih za plače in potne stroške \$99.398.61, za publiciteto \$19.064.33 in za opremo uradov ter razno \$43.788.64.

To pomeni da ima CIO za kritje izdatkov v svoji politični kampanji še znatno vsoto blizu \$600.000.

(Konec na 4. strani.)

Naloga delavskega lista je služiti delavstvu in mu predočevati resnico

Taki delavski listi, ki služijo ljudskim bojem za odpravo socialnih krivic in za zgraditev pravičnega socialnega reda, po mnenju "mase" niso zanimivi, ker ne prinašajo takega čtiva, "kakršnega ljudje hočejo." Zato pa so med maso časopisi in magazini izkoriščevalnih in zavajalnih slojev veliko bolj "prikljubljeni" in razširjeni, kot pa tisti listi, ki ljudstvu dobro žele, ga uče in delujejo zanj.

Posedujoči sloji vsake dežele se poslužujejo vseh mogočih sredstev, da maso odvrčajo misliti zase. Ne le to, ampak jo na vse načine tudi hujskajo proti onim, ki jo uče misliti tako, da bi bilo nji v korist.

Leta in leta so socialisti učili o vrednosti socialnega zavarovanja. Dopovedovali so delavcem, da so oni edini sloj, ki je brez socialne zaščite. V brezposelnosti je prepuščen sam sebi in bedi. V boleznih, če nima prihrankov, je odvisen od dobrotelnosti.

Pa se je dogodila silovita depresija in v nji smo dobili pod pritiskom razmer nekaj postav, kakršne in še vse boljše bi lahko že davno imeli in milijonom ljudi se ne bi bilo treba prebijati skozi krizo kot so se morali. Naše gibanje je propagiralo socialno zaščito, javna dela in blaginjo za vse od kar obstoji. In če bi masa rajše brala tisto, kar ji je v korist, namesto opajalna, zavajalno in drugo "zanimivo" gradivo, bi se ne dogodilo, da smo na eni strani uničevali živino in pridelke, ker je bilo "vsega preveč", na drugi pa je milijone ljudi dobilo na mizo komaj za najskromnejše preživljanje.

Tisk posedujočega sloja ne poudarja teh dejstev, pač pa oglašja tiste, ki delujejo proti sistemu izkoriščanja in za zgraditev blagostanja za ljudi s "počeno pametjo".

Vojno zlorablja z zavajalnimi gesli in napajo tiste, ki delujejo za odpravo vzrokov, radi katerih se pojavljajo krvavi konflikti.

"Proletarec" je list, ki služi ljudskim koristim. Svojo nalogo vrši kolikor najboljša more.

Spori med politikami o vzrokih vojne in njenih ciljih

Senator Taft iz Ohia, ki je med republikanskimi politikami ena izmed najvplivnejših osebnosti, je v svojem govoru pred graduanti kolegija Bethany v W. Va. dne 18. junija dejal, da kdor trdi, da je to vojna za demokracijo, zavaja. Ravno tako zavaja, če trdi, da smo v vojni za pridobitev "štirih svobodščin" širom sveta, pravi Taft. Po njegovem smu v tem svetovnem konfliktu v borbi le za svobodo te dežele.

"N. pr., mi prebivalstvu Sovjetske unije ne moremo zagotoviti svobode govora in svobodo vere, razen če smo se priprav-

ljeni tepsti ostale leta svojega življenja, da jim jo priborimo. In nič verjetno se ne glasi, če rečemo, da je to vojna za demokracijo, ko pa vemo, da ima toliko naših zavezniških diktatorske vlade — med njimi Kitajska, Rusija in Brazilija."

O teheranski konferenci je dejal, da se na nji ni skušalo dati veljave atlantskemu čarterju, ker si predsednik ni prizadeval Stalina pridobiti zanj, pač pa so govorili, kako naj si te tri sile (Zed. države, Velika Britanija in Rusija) uredijo kontrolo nad svetom.

Od Tafta se sicer ne more pričakovati, da bi Roosevelta v čem odobral, toda trditve, da to ni več vojna ideologija, je že prej izrekel premier Churchill. Taft je zelo kritiziral tudi poskuse za sklenitev vojne zveze med omenjenimi tremi velisilami, ki se štejejo, da so poklicane vladati svet. Vsaka taka vojna zveza bi bila le obnovev prejšnjih sličnih zvez, ki so onemogočale vzajemnost med deželami. Taft pravi, da je za ustanovitev družbe sodelujočih narodov, toda isto trdi predsednik, ki tudi deluje zanj. Taft dosedaj še ni pokazal volje, da bi mu pomagal, in

v sedanjji volilni kampanji mu gotovo ne bo.

Senator Shipstead iz Minnesote, bivši laborit in sedaj republikanec, skuša napraviti iz neke razprave med angleškimi poslanci vtis, da je Roosevelt že pred več kot 4. leti Churchill obljubil Angliji oboroženo pomoč Zed. držav. Churchill takrat še ni bil premier, ampak prvi lord admiraltete. Vsled strankarskih intrig in predsodkov proti Angliji in Rusiji bo letos v tej deželi na stroške vojne veliko umazanega boja, ki pa ne bo v korist zmagi in bodočemu miru.

KRITIČNA MNENJA, POROČILA IN RAZPRAVE

KOMENTARJI

Med Hrvati je velik boj zaradi Mačka, bivšega voditelja hrvatske seljačke stranke. To, da se je Maček bodisi vsled svojega duševnega shranja v jetništvu, ali pa vsled jeze nad pustolovci, razjezil Paveliću v korist — to priznavajo vsi. Spor med Hrvati v Ameriki pa je nastal pod krinko Mačka zato, ker se v hrvatski in v jugoslovanski zamejni in tuči v "naši" politiki vrše zelo zelo smrdljive reči.

Posteni ljudje resnično delajo v korist naših vojnih naporov. Ampak ne tisti, ki si znamko vojnih naporov pripenjajo na suknjič v najbolj kričavih barvah.

"Jugoslavija" z dne 17. junija (Palandijev list, ki izhaja v Chicagu), poroča po viru radia iz Mihajlovičevega glavnega stana med drugim, da dr. Bogomil Vošnjak aktivno sodeluje v Mihajlovičevi fronti. Mnogi rojaki v Ameriki se lahko Bogomila Vošnjaka spominjajo iz prejšnje vojne, ko je bil tu eden izmed najboljših propagandistov londonskega jugoslovanskega odbora in mogočen zagovornik "krfske deklaracije". Vošnjak, ki je sicer dobro mislil, se ni iz svojih zmot se ničesar naučil.

Japonska ni katoliška dežela. Ampak ko se ji je po svojem napadu na Zed. države zazdelo, da bi ne bilo zanjo nič napake, ako pošlje poslanika k papežu, je to storila, v močni veri, da bo sta Hitler in Mussolini zmaga v Evropi in v Afriki, in Japonska pa v Aziji. Papež je japonskega poslanika sprejel, ker se vedno smatra svojo cerkev za politično cerkev in njeno hierarhijo za posvetno oblast. Ko so prišli v Rim ameriške čete, je bil japonski poslanik, dodeljen Vatikanu, od njih zajet, ker ni živel v papeževem dvoru, pač pa v Rimu pod Mussolinijev oblastjo. In kaj so storiili ameriški vojaki? Japonskega poslanika, ki je bil poslan k papežu z edinim namenom, da intrigira proti zaveznikom, so zaščitili, da ni nihče mogel položiti roke nanj. In med tem pa so mu komandirali stan na vatikanskem ozemlju, ki je sicer majhno, toda "nevtrarno". In tako bodo poslaniški očišča tam še vedno lahko špijoniirali kakor doslej. Kar se japonskemu poslaniku pri papežu lahko čudno zdi, je, da ga ščiti Zed. država, proti katerim je smrtno zaklet, da jih porazi. Diplomacija je pač silno neodkritosrčna stvar. Posebno se tiista, ki spletari v Vatikanu.

Srbobran v Pittsburghu in New Leader v New Yorku sta si v propagandi za jugoslovansko kraljevaštvo jako sorodna. Kaj bo, kadar se Tito pobota s kraljem? Kako se bo New Leader potem obračal "po vetru"? (Po-

botal se je na sestanku s Subašićem dne 17. junija. Glej 1. str.) Am. domovina v "editorialu", priobčen v nji 1. junija, ostro prireja tisto klerikalno skupino v Sansovem prvem kongresu, ki je imela nalogo nominirati in "poriniti skozi" nominirance v Sansov izvrši in širši odbor. Prijatelj Debevec morda ne bo verjel, a uspela je popolnoma. A kaj pomaga, če pa razni tajniki, predsednice in drugi s takimi in sličnimi naslovi nič ne vedo.

Kompromisi so čestokrat potrebni. A če nočeš utoniti v njih, jih moraš pobijati. Proletarec jih je, in zato še izhaja.

"Starček Kristan." — James Debevec, saj je prav, da ga kritiziraš. On je javni delavec, večinoma brezplačno, a vendar vzlic temu, da je "starček", dela za več kot par mladih ljudi. Le ko bi on mogel zapustiti svoje ogromno znanje komu, kakor lahko bogataš zapusti svojo imovino! Ampak, kadar udrihaš po njemu, ne meči nanj senco njegove starosti. Saj ni starost, ki dela spor med nami. So pač vse sorte druge stvari, ki nimajo ničesar opraviti s tem, koliko je kdo star.

Srbski cerkvenjaki so naslovili apel anglikanski cerkvi v Angliji v imenu krščanstva, da naj pomaga Jugoslavijo ubraniti pred nevarnostjo "Titovega brezbožništva". A na drugi strani pa vidimo, kako silno si Tito prizadeva, da bi slovenska in hrvaška katoliška duhovščina bila z njim in ji dela poklone, da je kar čudno.

Slovenski klerikalci, kot irski in vsi drugi, so v prav tako velikih osebnih in včasih celo v načelnih nesoglasjih, kakor mi. Ampak, kadar se gre zares, so eno, kar smo v tem listu zmerom podarjali.

"Svoboda vere" je ena izmed Rooseveltovih križem sveta oglasanih štirih svobodščin. Ampak newburški kanonik ni tega mnenja. On priznava za versko "svobodščino" edino le svojo cerkev. "Am. d." z dne 9. junija piše:

Do pred kratkim Slovenci v Ameriki še nismo bili vajeni slišati, da je bil kdo poročen v protestantski cerkvi. Prihajajo pa časi, ko bodo mladi iskali vero, katero se stariš tavrili in, ker ne vedo nič o kaki Kristusovi cerkvi in veri, si bodo v marsikaterem slučaju izbrali krivoverstvo. Otrci niso krivi, krivi pa so stari, kateri so pravo vero zavrgli zase in za otroke. Ne bil bi rad na njih mestu, ko se ločijo iz tega sveta, ker sv. pismo pravi: "po smrti sodba..." in Kristus je rekel: "Kdor ne veruje bo pogubljen." Zalostno.

Ameriška ustava priznava vse vere. Ampak katoliška je toliko močna, da se edina izmed vseh oglašja za "pravoverno", toda le

INVAZIJE PREKO VODA SO SILNO NAPORNA STVAR, pa naj si bo sedaj z vpadom zavezniške armade v Evropo, ali pa, kot prikazuje gornja slika, v ofenzivi ameriške in druge zavezniške sile z invazijanjem otokov na južnem Pacifiku, ki so jih Japonci spreminili v svoje utrube.

s pomočjo takih duhovnikov, kakor je newburški kanonik. Uradno pa je striktno v soglasju z ameriško ustavo.

Isti kanonik je v isti številki Am. domovine zalučil ljudem, v vabilu za udeležbo v procesiji, tole:

Zopet opozarjamo na dejstvo, da procesija ni parada. Zato se ne trpi nobenih gledalcev ob procesiji. Kdor želi procesijo videti, naj stopi v vrsto. Vsi ste vabljeni, tudi ljudje drugih fara. Nikakor pa ne trpimo zijalet na hodnikih. Ceste so izključno naše za to uro, imamo permit. Naše geslo je: V PROCESIJO ALI PA OSTATI DOMA.

Slovani so bili v Zed. državah zmerom smatrani za "inferiorne", hlapčevske ljudi. Sedaj pa jih za take slika tudi takozvani Committee of American Slav Congress, češ, za božjo voljo, delajte na svo moč, nikar ne stavkajte, poslušajte povelja našega vrhovnega komandanta Roosevelta in storite vse, kar premorete, za premaganje sovražnika. Ta apel se na papirju še dokaj čedno glasi. Ampak napisali pa so ga ljudje, ki o garanju nič ne vedo. In zato, ker so si izbrali spet "novo linijo", kličejo delavce v še večja garanja, dočim o izkoriščevalcih molče ko grob. Browderju je to lahko. Saj je on tudi ječ vjen, ampak prepričanja — tega mu manjka.

Jugoslovanska zamejna vlada je ena izmed najbolj "balkaniziranih", kar ji je v slab kredit. Tudi sedaj, ko se izganja iz njene poslaništva v Washingtonu Konstantina Fotiča, ni ne gre gladko. Fotič je trmast in ni brez prijateljev. Saj jih je imel celo v

odboru za sklicanje prvega slovenskega narodnega kongresa toliko, da je proti volji delegacij lahko nastopil na odru.

La Parola v New Yorku se še zmerom gnjavi proti uradu za vojne informacije, ker noče prenehati označevati upornike v severni Italiji za "partizane". Partizanov v Italiji ni, pravi La Parola, in v dokaz navaja citate iz vseh listov, ki izhajajo v zavezniškem delu Italije. Vendar pa še vedno velja pravilo, da ni važno, ali se naj upornike v Italiji, ki se bore zoper Hitlerja, označuje s "patrioti", ali pa s "partizani".

Italijani v Ameriki, ki so se borili za strmoglavljenje svojiske dinastije in ustanovitev republike v Italiji, se vse preveč gnjavijo nad Stalinom. Res, da je on s svojim Ercolom oznanil ljudem v Italiji, da vprašanje monarhije ni noben problem, ampak kar je Stalin z Ercolom storil, je bila pritrditve v politiko ameriške in posebno še angleške vlade. Torej ni v prizadevanjih za ohranitev Italije monarhizmu in kapitalizmu samo Moskva kriva. Potrebno pa je, da vsi tisti, ki ne verujemo v imperialistično politiko veselijo, nadaljujemo za osvoboditev Evrope in vsega sveta izpod sistema, ki je povzročil to klanje in nam ob enem obeta "tretje svetovno vojno".

"Rdeče strašilo" je mrtvo, vzklila na shodih Earl Browder, češ, mi komunisti smo sedaj za "free enterprise", proti stavkam in proti propagandi za socializem. "Čudna so božja pota."

SOCIALISTINIČNI KANDIDATI V WISCONSINU

Hoan in Biemiller kandidirata na demokratskem tiketu

Na konvenciji soc. stranke v Wisconsinu, ki se je vršila minul mesec v Milwaukeeju, so delegati sklenili nominirati kandidata na socialističnem tiketu v vse glavne in v državne urade. Kandidat soc. stranke v zvezni senat je farmer Walter H. Uphoff iz Oregona, Wis. Na zadnji konvenciji soc. stranke v Readingu, Pa., je bil izvoljen v njeno eksekutivo.

George A. Nelson iz Milltowna, Wis., je kandidat za gubernerja; pred 8. leti je bil kandidat soc. stranke za podpredsednika Zed. držav.

Drugi socialistični kandidati so: George Helberg iz Milwaukeeja za podgubernerja; William Kirst iz Sheboygana za državnega tajnika; Walter Benson iz Kenoshe za državnega blagajnika in odvetnica Anna Mae Davis iz Madisona za državno pravnico.

Socialistični kandidati v zvezni kongres, v I. distriktu Victor Cook, v II., Margaret D. Gray, v III. Fred A. Dahir, v IV. Staley Budney, v VI. John C. Boll, v VII. dr. Lewis Frick, v VIII. Clinton B. Ballard, v IX. Adolph Maassen in v X. Adolph Krele.

Čemu nimajo kandidata v V. distriktu, v "Callu", iz katerega povzemamo to poročilo, ni pojasnjeno. Peti distrikt je nekoč

zastopal v kongresu pokojni socialistični voditelj Victor L. Berger in tudi pozneje je dobila socialistična stranka v njemu v kongresnih volitvah največ glasov.

Sedaj kandidira v petem distriktu za kongresnika na demokratskem tiketu bivši socialist Andrew Biemiller. V letih frakcijskih sporov v soc. stranki je bil vroč militan in okrog 1. 1932 ga je militantna skupina poslala v Milwaukee, da pomaga iztrebiti iz soc. gibanja "stari konservativni duh". Bivši delavski tajnik soc. stranke Paul Porter pa se je nastanil v Kenoshi in tam uspešno urejeval ondotni unijski tednik, dokler ni dobil pod "new dealom" vladne službe. Tudi Biemiller je v vladni službi pri WPB, kjer si je vzel dopust, da bo vodil kampanjo.

Morda je soc. stranka opustila nominiranje kandidata v 5. okraju Biemillerju v prid, kajti mnogo teh zatrjuje, da so po prepričanju še vedno socialisti, čeprav so vpisani sedaj za demokrate in kandidirajo v urade na njeni listi.

Bivši milwauški župan Daniel W. Hoan je kandidat demokratske stranke za gubernerja. Primarne volitve se bodo vršile 15. avgusta.

O Hoanu je bilo pred tedni poročano, da je poslal progresivni stranki, oziroma zvezi, v kateri je bil član, sporočilo, da izstopi iz nje, ker je opustila progresivnost. Socialistična organizacija v Wisconsinu v splošnem pa je iz

progresivne politične zveze že prej izstopila.

Kolonec lista Chicago Daily News Edwin A. Lahey piše v izdaji z dne 14. junija, da mu je Biemiller pravil, kako si je Hoan gospodarsko opomogel. In tudi Lahey, ki je za delavsko gibanje in osebnosti v njemu veliko zanimala, ga dobro pozna.

D. W. Hoan je bil po izgubi županske službe imenovan na priporočilo neworškega župana La Guardiye v nek zvezni administrativni urad, kjer pa ni bil dolgo. Od kar smo v vojni, si je gospodarsko opomogel z neko železarsko delavnico. L. 1922 jo je ustanovila skupina mašinistov, ki je bila po izgubljeni stavki v delavnici neke železničarje opuščena. Ker niso imeli denarja, so se obrnili na socialistično župana Hoana za posojilo. Dal ji je prihranke, in z njim nekateri drugi.

Toda njihova kompanija je le životarla, v depresiji pa je visela med bankrotiranjem in mrtvilo. Hoan je bil prepričan, da je njegovo posojilo toliko kot izgubljeno. Pa je prišla vojna, mašinisti so se potrudili dobiti vladna naročila in uspeli. Tako je bilo Hoanovo posojilo oteto in še službo je dobil povrh. To podjetje se imenuje American Metal Products of Milwaukee. Edwin A. Lahey piše, da so Hoanovi dohodki v nji znašali l. 1940 na \$40.000. On meni, da je to za Hoana, ki je živel skromno, včasih celo revno in zbiral po centih, kot bi zadel v loteriji. "Ko sem Hoana zadnjič videl," piše Lahey, "je hodil v oblekah po \$25, a sedaj si bo lahko kaj boljšega privoščil."

Kakšna so mnenja o wisconsinški politiki med našimi rojaki, bomo izvedeli na konferenci, ki se bo vršila do nedelje 25. junija ob 10. dop. v Sostarichevi dvorani v Milwaukeeju.

GLAS PROTI NASPROTNIKOM OSVOBODILNE FRONTE

Pueblo, Colo. — V vašem in našem Proletarcu od časa do časa komentirate katoliško fronto, ki ji načeljuje pater Ambrožič.

Ali bodo njegovi frontarji uspeli v prizadevanjih zanesti prepričanje med ljudi? Tu v Ameriki lahko. Ne bodo pa dosegli namena razbiti ljudsko fronto na Slovenskem. Prepozni so.

Pred nami je vprašanje, kaj hočejo ti ljudje v talarju? Pokopati narod narodno in kulturno? Ali jih ni sram govoriti in pisati v slovensčini proti osvobodilnemu gibanju? In to le v imenu vere — v korist vere v narod ničesar.

Na eno bi rad opozoril Slovence v tej deželi. Avgusta lanskega leta je bilo v Manchester Guardianu, ki izhaja v Angliji, poročano (tiste vesti ameriški slovenski listi niso objavili, saj ne Prosveta in Proletarec), da so Italijani po okupiranju Ljubljane polovili 45 višješolskih deklet in jih vrgli v barako vojakom. Vsa Ljubljana je bila pokoncu. Ampak strojnice so ljudi obdržale v potrebni razdalji od okupacijskih oblastnikov. Poslali so deputacijo k papežu, da se mu potožijo o nezlaslanem skrunjen-

POLITIKA CIO BO PRENOVLJENA V SOGLASJU ZAKONA

(Nadaljevanje s 1. strani.)

Komu gre podpora za publiciteto?

Kadar oglašati demokratska in republikanska stranka, naklonita finančno pomoč vselej le bogataškemu časopisju, po nekaj stotakov pa tudi časopisom tujerodcev, toda ne več toliko kakor nekoč.

Ali se CIO spremeni v politično stranko?

Na gornje vprašanje lahko odgovorimo, da ne še, a lahko se primeri, da kdaj pozneje. Kajti čimbolj bodo unije posegale v samostojno delavsko politično akcijo, bolj se bodo bližale spoznanju, da jim je potrebna lastna stranka.

Politična reorganizacija

Da-si so se mislile Connallyjevi-Hatchovi postavi umakniti, se jim to ni posrečilo.

Kajti čim gredo v samostojno politično akcijo, so omreženi. Proti njim je zelo strogo tudi Hatchov zakon, ki določa, da ne sme v kampanji predsednika potrošiti nobena stranka več kot \$3.000.000, in noben posameznik pa prispevati več kot pet tisoč dolarjev.

Unijam pa je po prej omenjenem zakonu še posebej prepovedano kaj prispevati iz svojih blagajen. Korporacije si lahko pomagajo z zvijačami, ker imajo vsake sorte izdatke. Vrh tega lahko še posamezen bogataš vodi kampanjo na svojo roko, enako tudi vsak časopis, ne da bi ga postavljale kaj vezale.

Le delavstvu se dela zapreke še predno sploh ima svojo stranko.

Morda se bo Sidney Hillman pri vseh teh ovirah zavzel saj po volitvah, če že prej ne, pričeti s popolnoma neodvisno delavsko politično akcijo, ne za demokratske in republikanske kandidate, ampak proti njim in za socialistični ekonomski program.

Tajna pogodba premirja z Italijo ne bo še objavljena

Na konferenci z novinarji minul teden je bil predsednik Roosevelt vprašan, čemu ne dovoli cenzura listom objaviti pogojev premirja med zavezniki in Italijo. Zurnalistom so znani in mnogim drugim, pa ne bi imelo smisla, da se jih bi še držalo v tajnosti, je menil neki poročevalec, in predsednik mu je odgovoril, da tudi on ne vidi vzroka, čemu se je bi še skrivalo.

Pa sta vstopila vmes vojni in državni department in predsednika počutili, da pogodba še ne sme v javnost, ker je v interesu naše vojne strategije, da ostane tajna.

Pridite in uživajte ta dramski prizor

"Order Of The Day"

FINA GODBA — ODLIČNI GOVORNIKI
SIMFONICNI ORKESTER — RUSKI ZBOR

Častni gost:

General Rdeče armade FEDOR I. BELOV

CHICAGO ARENA

400 EAST ERIE STREET

V četrtek 22. JUNIJA ob 8. zvečer

VSTOPNINA 60c Z DAVKOM VRED

Nabavite si vstopnice pri

RUSSIAN WAR RELIEF, Inc.

80 E. JACKSON BLVD.

Tel. HARRison 3252

ZA LIGNE TISKOVINE VSEH VRST
PO ZMERNIH CENAH SE VEDNO
OBRNITE NA UNIJSKO TISKARNO

ADRIA PRINTING CO.

Tel. MOHAWK 4707

1838 N. HALSTED ST.

CHICAGO 14, ILL.

PROLETAREC SE TISKA PRI NAS

PRISTOPAJTE K

SLOVENSKI NARODNI PODPORNI JEDNOTI

USTANAVLJAJTE NOVA DRUŠTVA. DESET
CLANOV(IC) JE TREBA ZA NOVO DRUŠTVO

NAROČITE SI DNEVNIK

"PROSVETA"

Naročnina za Združene države (izven Chicaga) in Kanado \$6.00
na leto; \$3.00 za pol leta; \$1.50 za četrti leta; za Chicago in Cicero
\$7.50 za celo leto; \$3.75 za pol leta; za inozemstvo \$9.00.

Naslov za list in tajništvo je:

2657 So. Lawndale Avenue
Chicago 23, Illinois

You will be Responsible too

In a recent poll of opinion conducted among union workers by Federated Press on the question: "Who is Your Favorite Fascist?" Editor McCormick, Congressman Dies and Radio Priest Coughlin were given positions of honor—or dishonor, according to how one looks at it. That result was interesting, but hardly unexpected.

However, while we suspect that the above-named individuals have earned the doubtful honor bestowed upon them, we would not like to say that fascism ever will come to America merely because of the viewpoints and activities of people like McCormick, Dies and Coughlin.

Speaking to the average American, we must say that—
You will be responsible, too, if Fascism becomes the way of life in this nation.

We feel very deeply about that. Fascism can't succeed in a nation where the majority of people take an interest in and accept responsibility for the welfare of society. Like any other social system, Fascism rises to power only when economic and social conditions are favorable to its existence and growth.

If Fascism comes to America, it will be because millions of Americans who never would have given Mussolini and Hitler anything more valuable than the well-known "razzberry" haven't thought enough about political action even to go to the polls on election day. It will come, very largely, because democracy has died from misuse and, especially, disuse.

And even more because the American people failed to organize and vote to make changes in their way of life that need to be made and that will be made somehow.

The time for change is at hand. Action may be averted while the war is on, but not much longer than that.

If the change is to fascism it will be because the people did not build a democratic Socialist planned economy in time to take over their own affairs when capitalist "free" enterprise no longer is able to function.

Just because the people won't do a job that has to be done is no reason to believe that it will not be done. If the masses won't the classes will. And if the classes do the planning they'll plan for the preservation of their own advantages and privileges. Then they will control, not only the inanimate resources of the nation, but the people as well. And that's going to mean fascism.

WHAT the future is going to be like depends upon forces that are blind and impartial. HOW and BY WHOM the future is managed depends upon the intelligent action—or lack of it—of the generation that lives today.

We're going to have a system of greater social controls after this war ends. The only choice for you, Mr. and Mrs. American is whether it shall function as a democracy or as a dictatorship. And you can't evade your responsibility in the matter.—Reading Labor Advocate.

A Rose by Any Name-

Some of the odorous and foul smelling nincompoops who masquerade as representatives in Congress recently engaged in a lot of twaddle about how a lot of Americans of today had funny sounding names in the generation or two before them.

Some went so far as to damn good, honest Americans who Anglicized their names to make it easier on every one concerned, a simplification which is most praiseworthy and an indication of the willingness of our melting pot America to be a truly reflective America.

Such assinine attitude on the part of some congressmen makes the world wonder what a real American might be like, so we point out, with enviable pride, the fact that one of the greatest heroes of this war, on America's side, is none other than a gentleman named Dominic Salvatore Gentile, of Italian ancestry, but far more American in his achievements than some of the Fishes and Hoffmans and Starnes and Rankins, who think the mere accident of their unfortunate birth in America makes them Americans.

It takes more than birth here to be a good citizen, for we passed up the idea of blue bloods in favor of our present system back about the year 1776. Remember?—The Progressive Miner.

THOMAS AND HOOPES, THIS TIME

For the fifth time, our old friend, Norman Thomas, is to be the Socialist candidate for President. His running mate is Darlington Hoopes, who, as a member of the Pennsylvania Legislature, made many a good fight.

Thomas and Hoopes will not get any electoral votes, but they may be relied on to stimulate public thinking, and that's something worth while, particularly in wartime.

For example, Mr. Hoopes in his speech of acceptance said: "Never again will able-bodied men be content to sell apples on the street corners. If we plan and produce for use, as we have for war, the common good, not profit for a few, must be the main spring."

"We have proven that it can be done. We've done it. We're doing it. If this war teaches us that, our boys have not died in vain."

Talk like that may prod the candidates of the old parties to substitute something concrete for their usual platitudes.—Labor.

But Why Do Spaniards Talk So Loud?

By LEON FELIPE

On this point I think that I, too, have a few words to say. The raised voice in which the Spaniard speaks is an old defect of his race. Old, chronic, and incurable. We Spaniards have throats that are hoarse and raw. We talk in a shout, as if we had been hurt, and our vocal chords are forever out of tune. For ever, because three times in history—three times—we had to scream so loud that it tore our very larynxes.

The first time was when we discovered this continent, and there was need to yell at the top of our lungs, "Land! Land! Land!" We had to shout that word so that it would sound above the noise of the sea, and would reach the ears of men who had stayed behind on the other shore. We had just discovered a New World, a world of different dimensions, a world to which—five centuries later at the time of the great European shipwreck—man's hopes would have to cling. There were reasons for talking loud. There were reasons for shouting.

The second time was when that ghostly old eccentric the knight of La Mancha, grotesquely clad, with his broken lance and his paper helmet, sailed forth into the world and lawlessly launched on the four winds those words that men had forgotten — "Justice! Justice! Justice!" There were reasons for shouting then, too.

— "Justice! Justice! Justice!" There were reasons for shouting then, too.

The third is more recent. I was in the choir that time. My voice is still hoarse from the strain. That was the shout we gave on Madrid's hilltop in 1936 to warn the sheepfold, rouse the shepherds, and waken the world: "Watch out—here comes the wolf! Here comes the wolf! The wolf!"

He who cried "Land!" and shouted "Justice!" is the same Spaniard who, "only" eight short years ago, screamed from Madrid's hilltop to the shepherds below, "Watch out! Here comes the wolf!"

Nobody heard him. Nobody. The doddering old sheep herders who write history themselves closed all the doors and windows, made themselves deaf, filled their ears with cement. And even now they go about asking, "But why do Spaniards talk so loud?"

The Spaniard does not raise his voice. The Spaniard talks exactly on man's level. And as for those who think his voice is too high, perhaps that is because they are listening from the bottom of a well. — (From The Nation.)

If there is anything better than being loved, it is loving.

Countries are well cultivated, not as they are fertile, but as they are free.—Montesquieu.

THE MARCH OF LABOR

Questionable Motives

From Brother W. Robert Murray, of Providence, R. I., comes a cartoon which was published in the Providence Bulletin. It is one of the "Life's Darkest Moments" series by the well-known cartoonist Webster, and it appeared simultaneously in newspapers all over the country.

This cartoon shows an officer calling down a private for shooting too many Japs. "This is belittling your fellow marines and it's got to stop," the officer is admonishing the private. "You know what happened to those two men in the Ford plant? They were discharged by the union for doing too much work. Just keep that in mind when you're feeling ambitious."

Brother Murray comments: "We union people in New England do not like to see such slurs as this." Union people everywhere will agree with him. The cartoon is all the more unfair because it is so untrue. The nation needs to question the loyalty of the union workers in the Ford plant and elsewhere far less than it does the motives of a cartoonist whose sole object seems to be to stir up trouble and create disunity. — The Brewery Worker.

WORLD ECONOMY OR ANOTHER WAR TO GRAB WORLD OIL

By SCOTT NEARING

Oil has been important economically for nearly a century. First as a means of illumination, then as a method of heating and of lubrication, it was carried to remote corners of the earth and sold at a handsome profit in local markets. The Standard Oil Co. of Ohio, organized in 1870, has stood through the years as a symbol of highly successful monopoly economy.

Oil entered politics with the internal combustion engine of the auto, truck, tank, plane and speed boat, and the oil burning marine engine at about the time of World War I. In that war, as Lord Curzon put it, "The Allies floated to victory on a wave of oil," and proved beyond a doubt that success or failure in later wars would be determined to a large degree by oil reserves.

During World War I the U.S. was producing two-thirds of the world's oil. Other important fields in Mexico and Venezuela made the western hemisphere the chief though not the only oil source. There were other fields in Poland, Rumania, southern Russia, Persia, Mesopotamia, the East Indies and Sakhalin.

World War I was followed by a bitter struggle for oil reserve control. The struggle centered in Asia Minor where the Turks backed by France and the Greeks backed by Britain fought a sharp war. In Mexico and in the Chaco, British and American oil interests clashed in civil and international war.

All through these conflicts the U.S. romped gaily along its spendthrift way squandering its oil reserves on joy-riding and house-heating at home and scattering oil products abroad with a prodigal hand. Unheeded warning voices were raised: U.S. oil reserves would be exhausted in 25 to 40 years. Oil squandering increased as the Pennsylvania and Ohio fields tapered off and those of Oklahoma, Texas and California were tapped. World War II found the U.S. still the chief producer and consumer of oil.

If World War I floated on a wave of oil, World War II required an

IN THE WIND

From THE NATION

Big business circles are abuzz with rumors that the War Production Board may give permission next month for the resumption of civilian automobile production.

Professor Harley Lutz of Princeton, who writes the monthly Tax Review of the Tax Foundation, sees no pressing need to keep "this something called the national income" at a high level or to achieve anything better than "reasonably full employment." He thinks full employment would cost too much money.

However, the world does move. The London Daily Mail reports that Lady Hoare, wife of Sir Reginald Hoare, former British Minister in Teheran, wrote to the annual meeting in London of the National Anti-Vaccination League, of which she was an ardent supporter, that she could not attend because she had been vaccinated.

Forty-five countries still belong to the League of Nations.

The Biosophical Institute announces a lecture on "Glamor—The True Reality."

Medical care should not be thought of in economic terms, as if it were bread or coal, says Alphonse M. Schwitala, dean of the St. Louis University School of Medicine. "To me," he says, "medical care is more related to a mother's love or a child's affection than it is to a loaf of bread or a ton of coal." That is the reason he gives for opposing the Wagner-Murray-Dingell bill.

Thurman Boddie, Negro student at the New Rochelle, N. Y., high school, has been elected president of the student body. The school has a vast preponderance of white students. This is the first time in its history that a Negro has been so honored.

Festung Europa: A new series of stamps showing the heads of Hitler and Mussolini was issued in Vienna. A man complained to a Post Office clerk that they didn't stick very well. "The stamps are all right," replied the clerk, "but people will spit on the wrong side."

A CONGRESSMAN SPEAKS

There was a breath of fresh air in Congress when Representative Richard Harless (D., Arizona) stood up and told the members that the working people had a fundamental right to organize for political activity.

Harless told the House that democratic political activity was one of the rights for which we are fighting this war. And he called upon Congress to repeal the provisions of the Smith-Connally Act which hamper political action by organized labor.

Of course, the surprising thing is not that Harless should make such a speech but that he should have to make it. What Harless said is perfectly obvious to all democracy-loving Americans. It is a sad commentary that some members of the United States House of Representatives have to be reminded of political tenets which were born and bred in our American system of government.—Steel Labor.

Franco and the Bourbon

While armies of liberation breach the walls of Nazi tyranny, shrewd plans are well advanced inside and outside, of Spain to save the country for reaction. They have been aided by Mr. Churchill's speech of May 24, which shocked British and American opinion by its praise of the Spanish dictator-butcher, Francisco Franco.

The dictator, it appears, now looks forward to sharing honors with another, Don Juan the Bourbon, whose return from exile in Switzerland to receive the Spanish crown is freely predicted. Various supporters of Don Juan hoped a few months ago that he could achieve this triumph without retaining Franco. Now he is reported to have agreed to rule with Franco's assistance.

This prospective future wedding of convenience and necessity may have been in Mr. Churchill's mind when, in the aforementioned speech, he predicted "increasingly good relations with Spain." But most of us will dissent from such a view. Neither Bourbon reaction nor Franco Fascism, nor a merger of the two, is compatible with the democratic standards of the United States.

Mr. Roosevelt recently cheered Americans and Britons alike by indicating, clearly if diplomatically, that he did not share Mr. Churchill's satisfaction with the Franco government's record. Were he to go further and lend strong political support to democratic forces fighting the Bourbon-Franco schemers, he would, we are confident, be backed by large majorities both in this country and Great Britain.—The Chicago Sun.

Doing A Thing The Hard Way

There is such a thing as being too technical, when living up to the very letter of the law becomes a farce. Proof of this is offered in the case of one Patrick Finn, who for the last fourteen years has been employed as a maintenance worker in a New York loft building.

Patrick is the one and only employe in the building, and yet the State Labor Relations Board has ruled that an election be held to determine whether he wants to be represented by a certain AFL union or does not want this union to be his collective bargaining agent. That's the sole issue in the case, in which there seem to be no complications whatsoever. There's only this one worker involved and only this one union.

We suppose that, in conformity with the State labor laws, the election must be a "secret" one, so as to safeguard Patrick from the wrath of the employer in case he votes for the union, and vice versa. Keeping the vote in a one-man election secret will be the neatest trick of the year, and we'd like to be there when the Labor Board does it.

Probably there was no way, under the law, of evading the holding of an election in this case, but the situation points to a need for revision of the laws to prevent a repetition of such foolishness. It seems to us that Patrick's choice of union or no union could have been made known by him without setting the ponderous machinery of the Labor Board in motion, and at a great saving in time and energy for all concerned, plus a saving in the taxpayers' money.—The Brewery Worker.

SOVIET RUSSIA COMMEMORATION DAY IN CHICAGO

General Fedor I. Belov, military attache of the Soviet Embassy, will be guest of honor at "Order Of The Day," a dramatic musical pageant in the Chicago Arena, Thursday evening, June 22, observing the beginning of the fourth year of our Soviet allies' fight against our Nazi foe, it was announced by Russian War Relief, Inc., sponsor of the program.

Released with the announcement, a proclamation by Mayor Edward J. Kelly naming the date as "Soviet Russia Commemoration Day In Chicago" calls attention to the Arena event as one at which "all Chicagoans attending will have the opportunity to manifest their spirit of unity with the people of the U. S. S. R. and all other United Nations. Crowded with thrilling features the program scheduled includes appropriate musical numbers by a symphony orchestra directed by Nikolai Malko, famed Russian conductor and by the Russian American Chorus directed by Nikolai Popoff.

Among the prominent Chicagoans who will address the Arena audience are Clarence B. Randall, general campaign chairman of the Community and War Fund of Metropolitan Chicago; Anton Johans-

WISCONSIN SOCIALISTS NAME STATE TICKET

The Wisconsin Socialist Party held its state convention in Milwaukee on May 13 and 14. With enthusiasm and determination, the convention drafted a platform and program, and nominated a full slate of candidates for state and federal offices as follows:

Walter H. Uphoff, a farmer of Oregon, Wisconsin, who is a member of the Socialist national executive committee, for U. S. Senator; George A. Nelson of Milltown, candidate for Vice-President in 1936, for Governor; George Heiberg of Milwaukee for Lieutenant Governor; William Kierst of Sheboygan, for Secretary of State; Walter Benson of Kenosha for State Treasurer; and Anna Mae Davis, Madison lawyer for Attorney General.

Congressional nominees are: Victor Cook, 1st district; Margaret D. Gray, 2nd district; Fred A. Dahr, 3rd district; Stanley Budney, 4th district; John C. Boll, 6th district; Dr. Lewis Frick, 7th district; Clinton B. Ballard, 8th district; Adolph Maassen, 9th district; Adolph Kreie, 10th district.

PACKING MEMBERSHIP HITS 100,000

DENVER, Colo.—Membership of the CIO Union Packinghouse Workers of America has now reached the 100,000 mark, Lewis J. Clark, international president of the union, told representatives attending a union conference here

YOUR STAKE IN THE FUTURE

Franklin Alexander—Philadelphia Bulletin